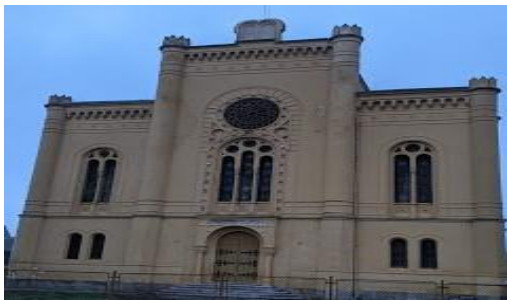

פון דע קראלא הויף

מהנעשה ונשמע • שיחות ואמרי קודש • תמונות
בס"ד, ערש"ק סוכות תשפ"ז • גליין פנימי

ד האזינו – ה תשרי

בצהרי היום הגיע מרן רבינו שליט"א למושב תפרח שבדרום הארץ, וביקר אצל המרא דאתרא הגאון הרב אליהו אליעזר יעקבזון שליט"א ואצל ראש הישיבה הגאון ר' יעקב פרידמן שליט"א ואיחלו זה לזה ברכת גמר חתימה טובה.

~ ~ ~

בשיחת חיזוק שמסר מר"ש לאברכי הכולל שח כדלהלן:
בשירת האזינו, הנקראת בימים שבין כסה לעשור, פותח משה רבנו בשבחו של מקום, שכל דרכיו תמימות ומשפט. ומכאן למדים בניו את דרכם שלהם: להלך עם בוראם בתמימות, בלי לשאול ובלי להרהר.

והיכן נצטוונו על התמימות הזאת? "תמים תהיה עם ה' אלוהיך". מדייק הגה"ק בעל ה'חפץ חיים' זי"ע, הכתוב מדגיש "עם ה' אלוהיך", ללמדנו שעם ה' אלוהיך עליך להיות תמים, אבל עם הבריות אין אתה צריך להתנהג בתמימות.

מעשה שבאו והתלוננו בני ישיבה לפניו, על שאיבדו את הונם בעניין רע, כאשר סוחרים שנתקשרו עמהם הוליכו אותם שולל. השיבם ה'חפץ חיים': שכיוון שהורגלתם כבני ישיבה ללכת בתמימות עם הקב"ה, סברתם בטעות שכן ראוי גם עם בשר ודם. ברם לא היא, כי הכתוב אומר "תמים תהיה עם ה' אלוהיך", עמו דייקא, ולא עם בני אדם.

לעת ערך מרן רבינו שליט"א "פדיון כפרות" כאשר הוא מסובב תרגול מעל ראשו.

התרגשות אחזה את מתפללי בית המדרש בית דוד שאול דחסידי בעלזא ברובע ז' עת הופיע מרן רבינו שליט"א בעת זמן שיעורי התורה ברבים, והתיישב ללמוד באחד השולחנות כמחצית השעה בגמרא מסכת סוכה.

אחר מכן התפלל מר"ש תפילת מעריב במקום, אחר התפילה שוחח מר"ש עם הגאון רבי יוסף פלטיאל דירנפלד שליט"א. דומ"צ בעלזא ורב ביהמ"ד בית דוד שאול אשדוד בעניני הלכה שונים, כן שיבח הרב דירנפלד את הגליין התורני אמונת חיים שיוצא לאור ע"י מוסדותינו הק' וציין שנהנה לקרוא ולעיין בו ורואה בו חידושים רבים, ואיחלו זה לזה ברכת גמר חתימה טובה.

כן עברו המתפללים להתברך בברכת גמר חתימה טובה און א-גוט גיבענשט יאר.

..

ה האזינו – ו תשרי

בלחיים אחר תפילת שחרית שח מרן רבינו שליט"א כדלהלן:
היום חל יומא דהילולא של הסבא משפולי הרה"ק ארי' לייב בן שרה זצ"ל

מסופר, כי הסבא משפולי נודע כבעל אופי עממי המעורב אף עם האדם הפשוט, וכגדול באהבת ישראל. הוא שימש כגבאי צדקה עוד לפני שהתפרסם, ועסק רבות בחדד ובפדיון שבויים, כשאת כספי הפדיונות חילק לצדקה והסתפק במועט. בדומה לבר הפלוגתא שלו, רבי נחמן מברסלב, נהג אף הוא לספר סיפורי מעשיות ומליצות מלאי דמיון והפלגה, כדי ללמד זכות על עם ישראל או לכסות על דברים נסתרים.

~ ~ ~

הסבא הצטיין במיוחד בריקוד, הוא נהג לרקוד בכל שבת ריקוד ייחודי, שעל פי המסורת החסידית היה מכוון על פי כוונות נסתרות, רבי אברהם המלאך אמר שריקודיו של הסבא הם יותר נעלים מתפלותיו שלו (של רבי אברהם עצמו).

~ ~ ~

מספרים על הסבא משפולי שהגיע אליו לבקר אותו המלאך הקדוש, הנכד של הבעל שם טוב. הוא היה שמח מאוד ואליהו הנביא לימד אותו - זה לא הזמן להאריך - לרקוד טוב. אז כשהוא היה שמח הוא היה עושה סימן לחסידים שעושים מעגל ומתחילים לשיר והוא רוקד באמצע. כשגמר לרקוד אחר 20 דקות, שואל אותו המלאך הקדוש: 'איך עשית את זה. בריקוד שלך לקחת אותי, טיילת איתי בכל העולמות. אני, בשביל לעלות עולם אחד אני צריך סיגופים ותעניות. איך אתה מגיע כ"כ גבוה?'. אמר לו: 'עולם השמחה זה העולם הכי גבוה. ברגע שאני מתחיל לרקוד - אני מגיע לעולם למעלה. משם לרדת אחר כך זה קל'.

~ ~ ~

בתקופת מגוריו של הסבא בשפולי, הוא חצה נהר שקפא בחורף הקרח נבקע והסבא נפל לנהר הקפוא, אך ניצל מטביעה. על פי צוואתו את אותו יום - י"ט בשבט, חוגגים צאצאיו (בני משפחת 'זיידע') כיום שאירע בו נס עד ימינו. הסבא נפטר בשפולא בעשרת ימי תשובה, ו' בתשרי ה'תקע"ב, והוא בן 87. לפי הוראתו לא נבנתה מצבה על קברו ובמקומה הועמד עליו ארון לתוכו נהגו החסידים להשליך את ה'קוויטלאך' שהביאו.

אחר תפילת מנחה איחל מרן רבינו שליט"א גמר חתימה טובה להגאון אלחנן וינד שליט"א דומ"צ ביהמ"ד בית אביגדור

אחר מכן התקיים בראשות מרן רבינו שליט"א מעמד התשליך ברוב עם.

בסיומה רקדו בניגון הקפה, ואבינו מלכינו פתח שערי שמים.

אחר תפילת מעריב שח מר"ש כדלהלן:

הערב חל יומא דהילולא של הרה"ק נח מלעכוויטש זי"ע

שב"ק כי תבא - טז אלול

מִן רַבִּינוֹ שְׁלִיט"א עָבַר לִפְנֵי הַתִּיבָה לַתְּפִילָּה מִנְחָה עֶרֶב שַׁבָּת.

אַחֵר מִנְחָה עָבְרוּ הָאוֹרְחִים לְהִתְבָּרֵךְ בְּבִרְכַּת שְׁלוֹם עֲלֵיכֶם.

~ ~ ~

~ דַּרְשַׁת שַׁבַּת שׁוּבָה ~

בֵּין קִבְלַת שַׁבַּת לְמַעֲרִיב נִשָּׂא מִן רַבִּינוֹ שְׁלִיט"א דְּבִרּוֹת קוֹדֵשׁ בַּעֲנִין שַׁבַּת שׁוּבָה וּבַעֲנִי הַפְּרָשָׁה בְּבֵית הַמִּדְרָשׁ הַגָּדוֹל "בֵּית יוֹסֵף" בֵּין הַדְּבָרִים אֲמַר כְּדִלְהֵן:

אַחֵר מַעֲרִיב עָבַר הִקְהֵל לְהִתְבָּרֵךְ בְּבִרְכַּת שַׁבַּת טַבָּא וּגְמַח"ט, בְּרַאשֵׁם הַמֶּרָא דַּאֲתָרָא הַרָּה"ג עֹבְדֵיהּ דִּהַן שְׁלִיט"א יו"ר הַמוֹעֵצָה הַדִּתִּית אֲשֶׁדּוּד וְהוֹדוּ לַמֶּר"שׁ עַל הַדְּבָרִים הַנִּפְלָאִים.

בְּדַרְכּוֹ לְבֵיתוֹ נֹאווּ קוֹדֵשׁ שֶׁח מִן רַבִּינוֹ שְׁלִיט"א: כִּשְׁהִיָּה הַרָּה"ק רַבִּי דּוֹד מַלְעֻלּוֹב זִי"ע עֹבֵר בַּעֲיִירָה בַּעֲגֻלְתּוֹ וּבִסּוֹסוֹ, הִיָּה אוֹסֵף אֶת הַיְלָדִים וּמִטִּיל אִתָּם, וְלֹא הִיָּה קֵץ לְשִׂמְחָתָם וְלִהְנָאָתָם. בַּעֲשׂוֹתוֹ זֹאת הִיָּה הַצִּדִּיק אוֹמֵר אֵל סוֹסוֹ: כִּמָּה מִקְנָא אֲנִי בְךָ, שֶׁאֲתָה מִשְׁמַח נַפְשׁוֹת טְהוֹרוֹת.

~ שׁוֹה"ט לֵיל שַׁב"ק ~

מִן רַבִּינוֹ שְׁלִיט"א עָרַךְ שׁוֹה"ט כִּשְׁעָה אַחֵר הַתְּפִילָּה בְּבֵיתוֹ נֹאווּ קוֹדֵשׁ.

בְּמַזִּיגָת וְהַגְבָּהַת הַכּוֹס לְקִידוּשׁ כִּיבַד מַר"שׁ אֶת בְּנוֹ הַ"ה שְׁמַעוֹן הִ"ו

לִפְנֵי "מִנוּחָה וּשְׂמִיחָה" הַחַל מַר"שׁ בְּנִיגוֹנֵי שְׂמִיחָה וְגֹאֲלוּהָ וְכֵן בְּנִיגוֹן הַחֲדָשׁ שֶׁהִלְחִין עַל הַמִּילִים "הַעֲלֵף מִיר אֲרוּסֵי הַיִּלְיָגֵר בְּאַשְׁעָפֵר"

בְּתוֹסַפַּת הַקְּדָמָה וּפְתִיחַ אִיטִי חֲדָשׁ שֶׁהִלְחִין מַר"שׁ עַל הַמִּילִים אֲנֵא ה' הוֹשִׁיעָה נָא...

~ ~ ~

אַחֵר הַ"יוֹהָר" הַחַל מַר"שׁ בְּנִיגוֹן "מִנוּחָה וּשְׂמִיחָה" בִּלְחֹן יו"ט.

~ ~ ~

בְּלַחֲיִים שֶׁח מַר"שׁ כְּדִלְהֵן:

בַּעֲיִירָה לְיִבְאוּיִטְשׁ הַתְּגוֹרֵר יְהוּדִי שֶׁהִיָּה מְכֻנָּה "ר' יִשְׂרָאֵל הַשְּׂמַח". וְכֵן הִיָּה אוֹמֵר: הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ הוּא הַמוֹצֵא וְהַמַּחֲלֵץ אֶת הָאָדָם מִכָּל הַבִּיצוֹת, וְאֵם אֲנִי, יִשְׂרָאֵלִיק, אֵין וַאֲפֹס, זְכִיתִי לְקִיִּים צִיּוּי שֶׁל הָאֵל-הָאֶחָד וְהַיְחִיד יִתְבָּרֵךְ, הִרִי עֲלֵי לִקְפֹּץ וּלְרַקֵּד מְרֹב שְׂמִיחָה.

~ ~ ~

אַחֵר הַזְמִירוֹת כִּנְהוּג הַחַל מִן רַבִּינוֹ שְׁלִיט"א אֶת הַנִּיגוֹנִים שֶׁהִלְחִין עַל הַמִּילִים "רַחֵם בְּחֶסֶדךָ..." "צִמְאָה נַפְשִׁי לְאֱלֹקִים..." חֲזוֹן וְקֵהֵל. אַחֵר מִכֵּן הוֹרָה לְשִׁיר שׁוֹב יְחִידוֹ אֶת הַקֶּטֶעַ שֶׁל "זְכוֹר אֶהְבֵּת קְדוּמִים..." וְכֵן אֶת הַנִּיגוֹן הַמְהִיר שֶׁהִתְאִים עַל הַמִּילִים "לְבִי וּבִשְׂרִי יִרְנֶנּוּ לֹא-לִי חֵי"

~ ~ ~

לִפְנֵי הַתּוֹרָה שֶׁר רַבִּינוֹ שְׁלִיט"א אֶת הַנִּיגוֹן לְכַבּוֹד שַׁבַּת... (שְׁמַר"שׁ הַתִּיבָּה בִּלְחֹן לְמַקְדֶּשֶׁךְ)

פַּעַם יֵשֵׁב הַרָּה"ק רַבִּי נַח מַלְעֻכְוִיטְשׁ זִי"ע בַּחֲדָרוֹ הַסְּמוּךְ לְבֵית הַמִּדְרָשׁ, וּשְׁמַע אֵיךְ שֶׁאֶחָד הַחֲסִידִים אוֹמֵר סֹדֵר "אֲנִי מֵאֲמִין", וּבִהְיָעוֹ לֹמֵר "אֲנִי מֵאֲמִין, שֶׁהַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ גּוֹמֵל טוֹב לְשׁוֹמְרֵי מִצְוֹתָיו וּמַעֲנִישׁ לְעוֹבְרֵי מִצְוֹתָיו", הִיָּה חוֹזֵר עֲלֵיהֶם בִּינו לְבִין עֲצֻמוֹ פַּעֲמִים רַבּוֹת, כִּשְׁהוּא שׁוֹאֵל אֶת עֲצֻמוֹ שֶׁאֵינוֹ מִבֵּין אֶת הָאֲמֹר [וּבִלְשׁוֹנוֹ "אֵיךְ פֶּאֶרְשְׁטִיִּיא דֹאָס נִישְׁט"].

יֵצֵא אֲלֵיו הַרָּה"ק מַלְעֻכְוִיטְשׁ וּשְׁאֵלוֹ בְּמָה הוּא מִתְקַשֶּׁה לְהַבִּין, נַעֲנֶה הַחֲסִיד בְּצַעַר וּבִלְבַב נִשְׁבֵּר "אֵינִי מִבֵּין אֵיךְ הַנְּנִי אוֹמֵר 'אֲנִי מֵאֲמִין', מִמָּה נִפְשֵׁךְ אִם מֵאֲמִין אֲנִי אֵיךְ אוֹכֵל לְעֹבֵר עֲבִירָה, וְאִם אֵינִי מֵאֲמִין בְּאֵמַת אֵיךְ הַנְּנִי מַעֲיֵז לֹמֵר 'אֲנִי מֵאֲמִין', הִרִי בְּמִילִים אֵלּוֹ אֲנִי מִשְׁקֵר...", הַרְגִּיעוֹ הַרָּה"ק מַלְעֻכְוִיטְשׁ וְהַשִּׁיב לוֹ מִיָּנִיָּה וְבִיה "הָעוֹלָם אוֹמְרִים, שֶׁאֲנִי מֵאֲמִין הוּא תְּפִלָּה וּבִקְשָׁה מֵהַשִּׁי"ת שִׁיזְכֶּה לְהֵאֲמִין", לִכֵּן הִגַּם שֶׁאֵינוֹ אוֹחֵז בְּמַדְרִיגָה זוֹ מִ"מִּמְבַקֵּשׁ הוּא שִׁיזְכֶּה לָכֶךְ. בְּשִׁמּוֹעַ כֵּן הַחֲסִיד הִתְלַהֵב וְאָמַר "רַעֲכֵט, רַעֲכֵט, 'אֲנִי מֵאֲמִין', רַשְׁב"ע אֵיךְ זָאֵל גְּלוּיֵבֶען, אֵיךְ זָאֵל גְּלוּיֵבֶען" [-צוֹדֵק, וּמַעֲתָה הַנְּנִי אוֹמֵר 'אֲנִי מֵאֲמִין', כִּי הַנְּנִי עוֹמֵד וּמִבְקֵשׁ מֵאֵת ה', שֶׁאֲזַכֶּה לְהֵאֲמִין בְּאֵמַת]...

יּוֹם ו' - עֵשׂ"ק הָאֲזִינוּ - שׁוּבָה - ז' תִּשְׁרִי

אַחֵר תְּפִילַּת שַׁחֲרִית שֶׁח מַר"שׁ כְּדִלְהֵן:

הַיּוֹם חַל יוֹמָא דְּהִילּוּלָא שֶׁל הַרָּה"ק רַבִּי נַח מַלְעֻכְוִיטְשׁ זִי"ע רַבִּינוֹ נּוֹלַד בְּשַׁנַּת תַּקל"ה לְאֲבִיו הַרָּה"ק רַבִּי מִרְדְּכִי מַלְעֻכְוִיטְשׁ. הִיָּה תַלְמִידֵם שֶׁל אֲבִיו וְשֶׁל הַרָּה"ק רַבִּי בְּרוּךְ מִמְז'בוֹז'. מִנְעוּרָיו הִסְתִּיר אֶת הַנְּהֻגוֹתָיו עַד שֶׁהִחֵל לַכָּהֵן בְּאֲדָמוֹרוֹת.

אַחֲרֵי פְטִירַת אֲבִיו בִּ"ג בְּשַׁבַּת תַּק"ע נִסַּע בִּיחָד עִם חֲבֵרוֹ הַרָּה"ק רַבִּי מִיכֵל מַלְעֻכְוִיטְשׁ לְשֹׂאֵל בַּעֲצַת רַבִּי בְּרוּךְ מִמְז'בוֹז' בַּעֲנִין קְבִיעַת מִמְלָא הַמְּקוֹם לֹאֵב, וְהוּא הוֹרָה לָהֶם "שְׂרַבִּי נַח יִנְהִיג וְרַבִּי מִיכֵל יִסִּיעַ".

לֹא נִהַג לֹמֵר דְּבָרֵי תּוֹרָה בְּרַבִּים. בְּשֶׁל כֵּךְ קָרָא עֲלָיו תַּלְמִידוֹ רַבִּי מֹשֶׁה מְקוֹבְרִין אֶת הַפֶּסוּק (סֹפֵר תְּהִלִּים, פֶּרֶק י"ט, פֶּסוּקִים ד'-ה') "אֵין אוֹמֵר וְאֵין דְּבָרִים", וּבְכָל זֹאת "בְּכָל הָאֶרֶץ יֵצֵא קוֹוֶם".

בְּתַחֲלִית אֲדָמוֹרוֹת רָאוּ תַלְמִידָיו שֶׁאֵינוֹ מִתְנַהֵּג בְּכַמָּה דְּבָרִים כְּאֲבִיו, וְכֹאשֶׁר שֶׁאֵלוֹהוּ עַל כֵּךְ עֵנָה: "אֲנִי עוֹשֶׂה מִמֶּשׁ כְּאֲבִי; אֲבִי לֹא חִיקָה שׁוֹם אָדָם, וְאֲנִי גַם לֹא מַחְקָה שׁוֹם אָדָם.

~ ~ ~

כֵּן שֶׁח מַר"שׁ בְּמַעֲלַת הַתְּמִימוֹת וּסְיַפֵּר שֶׁשֶּׁאֵלוֹ פַּעַם חֲסִידוֹ שֶׁל הַרָּה"ק הַחוּזָה מְלוּבֵּלִין זִי"ע אֶת רַבִּים: מֵה יוֹתֵר חָשׁוּב, "אָדָם גְּדוֹל" אוֹ "תְּמִים"? הַשִּׁיב לָהֶם: וְדֹאֵי שְׂתִמִּים יוֹתֵר חָשׁוּב! מִכּוּיֹן שֶׁהִרִי אֲנַחְנוּ רוֹאִים כְּשִׁישׁ לִפְנֵינוּ שְׁתֵּי חֲלוֹת, וְהֵאֲחַת גְּדוֹלָה וְלֹא שְׁלִימָה, וְהַשְּׁנִיָּה קִטְנָה וּשְׁלִימָה, הַדִּין הוּא שְׂצָרִיקִים לְבָרֵךְ עַל הַקִּטְנָה הַשְּׁלִימָה.

וְאִם הַתְּמִימוֹת גְּדוֹלָה מִן הַחֲכָמָה, מֵה נּוֹתֵר לָהּ לְחֲכָמָה? פַּעַם שָׁאֵל אֶחָד מִצִּדִּיקֵי הַדּוֹר אֶת רַבִּי נִפְתָּלִי מְרֹפְשִׁיץ צ"ל: "ר' נִפְתָּלִי, כָּתוּב בְּתוֹרָה 'תְּמִים תְּהִיָּה עִם ה' אֱלֹקֶיךָ' וְלֹא 'חֲכָם תְּהִיָּה', כִּנְרָאָה שְׂתִמִּמוֹת גְּדוֹלָה יוֹתֵר מִחֲכָמָה!" עֵנָהוּ ר' נִפְתָּלִי: "נִכּוֹן, תְּמִימוֹת גְּדוֹלָה יוֹתֵר מִן הַחֲכָמָה, אֲבָל כִּמָּה חֲכָמָה צָרִיךְ יְהוּדִי כְּדִי שִׁיּוּכֵל לְבוֹא לְמַדְרַגַּת הַתְּמִימוֹת".

אַחֵר הַטְּבִילָה בְּמַקּוֹה לְכַבּוֹד שַׁבַּת, לָמַד רַבִּינוֹ שְׁלִיט"א שְׁנֵים מִקְרָא וְאֶחָד תְּרַגּוּם. אַחֵר מִכֵּן אֲמַר שִׁיר הַשִּׁירִים.

בבחור פלוני מבוגר, מאומללי העיירה, אשר שנים רבות מנסה למצוא את זיווגו ללא הצלחה.

נכמרו רחמיו של ה'חפץ חיים', ומיד עזב את כל ענייניו הנשגבים, הלך למקומו של הבחור והתיישב לצדו. הוא הניח ידו על כתפו והחל לעודדו ולחזקו. ה'חפץ חיים' שיתף אותו במה שעבר עליו בעצמו מילדות, וגולל לפניו את מסכת חייו הקשים ביתמות ובעוני, כל זאת במטרה לנטוע בו תקווה ואמונה כי גם לו מחכה עדיין עתיד מזהיר.

רבי אריה לייב, בנו של ה'חפץ חיים', מציין בספרו כי כך גם בשנה אחרת בליל יום הכיפורים קיבץ ה'חפץ חיים' את כל הבחורים המבוגרים, ועוררם וזירזם להשתדל למצוא את זיווגם בשנה זו.

כל זה, כאמור, בליל היום הקדוש! הדאגה הכנה וההשתתפות האמיתית בצער הזולת היו עבודת היום של ה'חפץ חיים'!

~ ~ ~

כן זימרו ממקומך מלכינו תופיע, אל תירא, שמע ישראל, הן גאלתי.

~ ~ ~

אחר מכן כיבד מר"ש את ה"ה יצחק אברהם הי"ו בניגון "מזמור לדוד".

לפני ברכת המזון למד מרן רבינו שליט"א בקול מתוך הספר הק' "נועם אלימלך" והסביר בטו"ט כמנהג רבוה"ק זי"ע והוסיף נופך מדליה.

~ ~ ~

אח"מ קם מר"ש לריקוד בטאנץ ניגון החדש שהלחין על המילים "תהילת ה' ידבר פי ויברך כל בשר"

~ ~ ~

בהשמים מספרים כיבד מר"ש את ה"ה אביגדור" אחר ברכת המזון קם מר"ש לריקוד של מצוה.

~ רעוא דרעוין ~

מרן רבינו שליט"א ערך "סעודה שלישית" ברוב עם הדרת מלך.

אחר הזמירות כנהוג פתח מר"ש בדברי תורה ובענייני שבת שובה.

~ ~ ~

אחר הזמר "דרור יקרא" שח מר"ש כדלהלן: מסופר על הרה"ק רבי לוי יצחק מברדיטשוב זי"ע כי בשנה אחת ביום טוב ראשון של סוכות נכנס בחפזה לבית המדרש והכריז בקול רם: מי מכם, יהודים, יש לו איזו עבירה?

מכל קרן זוית שבלבכם חפשו והוציאו והביאו לי עבירות!... שכן המדרש אומר: "ולקחתם לכם ביום הראשון – ראשון לחשבון עוונות". ומה הפשט בכך? אלא בראש השנה וביום כיפור יהודי חוזר בתשובה. ואותה שעה "נעשות לו זדונות כשגגות", ואילו בסוכות, בשעה שיהודי מקיים ומחבב את המצוה של ארבעה מינים, הרי זו תשובה מאהבה, ואותה שעה "זדונות נעשין לו כזכיות".

אם כן, ככל שנשתיירו עוד עבירות ישנות מוסתרות בפינות שבלב, יותר זכויות אפשר לקנות בהן...

זכרו איפוא, יהודים, מי מכם יש לו איזה עבירה, ימהר נא ויצרף אותה היום לחשבון!...

בהגדת 'בית הלוי' (גן יוסף, עמ' קסב) מסופר: מרן ה'בית הלוי' ראה פעם בערב יום כיפור, בתפילת מנחה, שגביר אחד, מלווה בריבית נודע, מכה בחוזקה יתרה על ליבו בשעה שהוא אומר "על חטא שחטאנו לפניך בנשך ובמרבית".

אחר התפילה פנה הרב אל הגביר ואמר לו, כי לדבר הזה נתכוון ישעיהו הנביא בשעה שזעק "על מה תכּו עוד תּוֹסִיפוּ סָרָה" (ישעיה א ה): הוא נתכוון בזה למלווים בריבית, שהם חוטאים אפילו בשעה שהם מכים על ליבם, משום שבין מכה אחת לחברתה גדלה בינתיים הריבית....

~ ~ ~

לאח"מ קמו לריקוד שמחה וכן בניגון שהתאים מר"ש על המילים "זכרינו לחיים מלך חפץ בחיים".

והמשיך בניגון שהתאים מר"ש על המילים "שבענו מטובך". בסיום איחל גוט שבת

~ שלום זכר ~

בהמשך הגיע מרן רבינו שליט"א להשתתף בשמחת השלום זכר לבן ידידיו הר"ר שמעון שכטר הי"ו.

מר"ש אמר לבעל השמחה ששמחתו מרומזת בשבת שנקראת שבת שובה שהוא ר"ת שפע (שובע) שמחות וכן ר"ת ש'מעון ש'כטר.

במהלכה שוחח מר"ש עם הדיין הגאון ר' אלחנן וינד שליט"א שהתעניין על תוכן דרשת שבת שובה.

~ צפרא דשבתא ~

מרן רבינו שליט"א עבר לפני התיבה בלהבת אש קודש. לתפילת שחרית ומוסף מאדון עולם עד אחרי אנעים זמירות. התעוררות מיוחדת עת שורר מר"ש א-ל אדון ו"במקומך" בניגוני רגש.

~ ~ ~

לפני קריאת התורה נשא מר"ש דרשת "שבת שובה" ועמד על עניין ההתחזקות גם בימי התשובה.

~ ~ ~

אחר עליית שישי ערך המו"צ הרה"ג מאיר סויסה שליט"א מי שברך למר"ש

אחר עליית מפטיר ערך מר"ש מי שבירך לחולי עמך בית ישראל.

אחר התפילה עברו מאות מאנ"ש ומתפללי ביהמ"ד להתברך בברכת "גוט שבת".

~ עתיקין קדישין ~

סעודת צפרא דשבתא ערך מרן רבינו שליט"א בביתו נאווה קודש. במזיגת והגבהת הכוס לקידוש כיבד מר"ש את ה"ה שמעון הי"ו ושרו המזמורים כנהוג.

~ ~ ~

אחר הלחיים בסעודת עתיקא קדישא שח מר"ש כדלהלן: שנה אחת בליל יום כיפור, לאחר שקהל המתפללים עזב את בית המדרש, נותר ה'חפץ חיים' לבדו להמשיך בעבודת הקודש לאור עששיות בודדות. לפתע הוא שם לב לרחש מסוים בבית המדרש. הוא הסתובב לאחוריו, ומבטו נתקל

אח"מ זימן מרן רבינו שליט"א בברכת המזון וכיבד את הרב אריאל כהן בהגבהת הכוס.

אחר מעריב בזמן "רבינו תם" עברו אנ"ש להתברך בברכת אגוטע וואך.
אחריה ערך מר"ש הבדלה ברוב עם.

~ מלוה מלכה ~

בעת סעודת "מלוה מלכה" הזכיר מרן רבינו שליט"א את הילולת הצדיקים של השבוע הקרוב.
שידור חי וחוזר בקול קראלי

א' ערב יום כיפור – ט תשרי

אחר תפילת שחרית ערך מרן רבינו שליט"א התרת נדרים.

אחר תפילת מנחה ערך מרן רבינו שליט"א שולחנו הטהור.

יום כיפור – י תשרי

באווירה עילאית ומרוממת התקיימו תפילות יום הקדוש במחיצת מרן רבינו שליט"א בקרית מלך רב בעיה"ת אשדוד.
אחר תפילת מעריב שח מר"ש כדלהלן:

מרן הגאון רבי שלמה זלמן אויערבך זצ"ל שב בליל יום כיפור מתפילתו, ולפתע שמע שירה בוקעת מה'שטיבל' החסידי בשכונת שערי חסד. הוא הציץ בחלון וראה קבוצת יהודים, ניצולי שואה מפולין, יושבים ושרים ניגונים ישנים מארצות מוצאם. לתדהמתו ראה שיושב עמם הטשעבינער רב, גאון הגאונים וקדוש עליון, ושר עמם בהתלהבות. הדבר תמה בעיניו: בליל יום כיפור, האין לטשעבינער רב דבר חשוב יותר לעשות מאשר לשבת ולשיר עם יהודים פשוטים?

במוצאי יום כיפור נכנס הרב אויערבך אל הטשעבינער רב ושאל לפשר המעשה. השיב לו הרב: "היהודים הללו הם ניצולי אש. מה נשאר להם? לא כלום. הדבר היחיד שנותר להם הוא זיכרון השירים ששרו ב'שטיבלעך' בפולין. בליל יום כיפור, כדי לחמם את לבבם, הצעתי להם שנשב ונשיר יחדיו". לשבת ולשיר עמם, זו הייתה זכותו הגדולה ליום הכיפורים, לחשוב על השני.

~ ~ ~

רטט והתרגשות מיוחדת ניכרה, עת פתח מרן רבינו שליט"א את ארון הקודש ופצח בקול רם בתפילת "ונתנה תוקף קדושת היום..." אשרי עין ראתה זאת.

במוצאי יום הקדוש ערך מר"ש הבדלה ברוב עם, אחר מכן יצא למעמד קידוש לבנה

ג' שבוע של סוכות – יא תשרי

בשיעור בין מנחה למעריב שח מר"ש כדלהלן:

בספר 'אבני נחל' מרבי ח"נ ליכטנשטיין מובא: "מרן הבית ישראל זי"ע היה מרגלא בפומיה ביום טוב ראשון של סוכות, מה שהובא בספר לקט יושר מתלמיד ה'תרומת הדשן' שכתב הנהגות רבו, וזה לשונו: "אינו ישן בערב סוכות בצהריים כדי שיוכל לישון לתיאבון בלילה, כי בסוכה השינה קובע עיקר הסוכה". כי דעתו היתה שחלק ממצות ישיבת סוכה היא השינה בסוכה, ולא רק שיש איסור לישון חוץ לסוכה, אלא

הוא חלק ועיקר מהישיבה בסוכה היא השינה בה. [ועיין בריטב"א סוכה כ"ז ע"א]

והיה מוסיף ה'בית ישראל' זי"ע שמהמעשה שמספרים על הרה"ק רבי לוי יצחק מברדיטשוב זי"ע שהמתין בכליון עיניים כל ליל יו"ט ראשון דסוכות בלא תנומה לעפעפיו ברגש קודש להנץ החמה והכין עצמו לברך על הארבעה מינים בבקר, משמע שדעתו היתה שאין חיוב לישון בסוכות, אלא מי שישן צריך לישן בסוכה ואסור לישון מחוצה לה.

ג' שבוע של סוכות – יא תשרי

אחר תפילת שחרית שח מרן רבינו שליט"א כדלהלן:
סיפר הגאון רבי רפאל קוק זצ"ל רבה של טבריה, שפעם אחת בא אצלו בערב סוכות אחר הצהרים הרב מטפליק רבי שמשון פולנסקי זצ"ל, וזירז אותו לצאת איתו לעניני צדקה. מה החיפזון? שאלו רבי רפאל, הרי צריך עוד לבחור ערבות ולהשלים נוי סוכה? סיפר לו הרב מטפליק כי נודע לו על תלמיד חכם צנוע שביתו ריק ממש ואין בו אף את מוצרי המזון ההכרחיים לחג.

"אנו נוכל להשלים את ארבעת המינים מאוחר יותר, ואם לא נספיק להשלימים נוכל גם לברך על אתרוג ולולב של אחרים", אמר הרב, "אבל אם אותו תלמיד חכם ישב בסוכה רעב ויוזיל דמעה, הלא הקדוש ברוך הוא יצטער עימו בצערו". ומיד הזדרזו שניהם הרב מטפליק ורבי רפאל, וכתתו רגליהם יחדיו להשיג כסף ומצרכי החג עבורו.

ד' שבוע של סוכות – יב תשרי

אחר תפילת שחרית שח מרן רבינו שליט"א כדלהלן:
מספרים שהרה"ק רבי נפתלי מרופשיץ היה כל ענינו חג הסוכות. בכל ימות השנה, בכל שיחה ששוחחו עמו בכל נושא שהוא, סיבב את השיחה לבסוף שתגיע למצוה האהובה עליו, מצוות סוכה.

מנהגו היה לבנות סוכה שיש בה שאלה הלכתית. יש דעות שבכל שנה בנה עם בעיה אחרת ויש דעות שבכל שנה עם כמה שאלות.

וכל כך למה? הוא רצה שכל אדם שיכנס לסוכתו, ידון עמו בכשרות הסוכה ובצדדי הדינים, וכך ידברו על הלכות סוכה ויעיינו בדיניה, כי דבר שמחבבים אותו מדברים עליו ועוסקים בו.

עוד אמרו עליו על רבי נפתלי מרופשיץ, שהיה עוסק בלימוד מסכת סוכה בכל ימות השנה, ואמר שזו סגולה שישרה השלום בתוך ביתו וכפי שהמליץ ה'תפארת שלמה' על המשנה "מי שהיה ראשו ורובו ושולחנו בתוך הבית" מי שהוא עוסק ראשו ורובו בלימוד מסכת סוכה – זה שולח לו ברכה לתוך הבית.

קול קראלי

עדכונים ♦ שיחות ודרשות ♦ סיפורים ♦ ניגונים

074-7962278 אידיש

03-7236730 עברית

שמעו ותחי נפשכם

מערכת דע קראלע הויף - דוא"ל: a0747962278@gmail.com לעדכונים ולהצטרפות לרשימת התפוצה